

Sygn. akt IV CSK 117/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa I. B. oraz małoletnich - Z. K., P. G., S. K. i M. K.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "(...)" Spółce Akcyjnej z
siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów: I. B. oraz małoletnich - Z. K., S. K. i M. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 maja 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powodowie I. B., S. K., M. K. i Z. K. wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej i nawiązując do zarzutu naruszenia przepisu art. 446 § 3 k.c. wskazali, że „wymagają wyjaśnienia pojęcia „znacznego pogorszenia sytuacji życiowej” jako podstawy do przyznania „stosownego odszkodowania, czy ten aspekt rozważań Sądu winien dotyczyć sfery materialnej, czy także sfery niematerialnej, osobistej dotyczącej prawa wychowania się w pełnej rodzinie z obowiązkami wynikającymi z przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (...),

czy rozważania Sądu winny się odnosić do konkretnego przypadku (...)” oraz twierdzili, że wymaga również rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym kwestia czy dla oddalenia roszczeń powodów z art. 446 § 3 k.c. jest wystarczające stwierdzenie, że strona powodowa nie wykazała w toku procesu wystąpienia „znacznego pogorszenia sytuacji życiowej uprawnionych (...)”. Nawiązując do zarzutu naruszenia art. 118 oraz art. 442¹ § 2 i 4 k.c., skarżący twierdzili, że zachodzi potrzeba wykładni tych przepisów jako mających budzić poważne wątpliwości oraz wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zdaniem skarżących, wyjaśnienia wymagają korelacje zachodzące pomiędzy tymi przepisami. Okolicznością mającą uzasadniać wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania miała być ponadto jej oczywista zasadność.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności powodowie powołali się, jak można przypuszczać, na występujące - ich zdaniem - w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Wykazanie tej przesłanki wiąże się z koniecznością precyzyjnego sformułowania konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego

rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Kwestie przedstawione przez skarżących nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytania oraz uzupełniające je wywody mają na celu jedynie uzyskanie potwierdzenia trafności powołanych w skardze zarzutów, nie zaś wyjaśnienie istotnych, abstrakcyjnych problemów prawnych, które budziłyby poważne wątpliwości i wymagały rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do powołanej przesłanki zostało ujęte w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych, nie zaś w drodze wymaganej argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania, że w sprawie wystąpiło zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione przez skarżących wątpliwości dają się usunąć w drodze zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym, nie stanowią zatem przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

W podobny sposób skarżący uzasadnili wniosek w odniesieniu do przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., koncentrując się na postawieniu pytań, stanowiących wyraz ich wątpliwości co do trafności zaskarżonego wyroku w zakresie odsetek za opóźnienie. Powodowie nie przedstawili żadnych argumentów prawnych przekonujących, że wykładnia powołanych w skardze przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń budzi poważne wątpliwości lub wywołuje w orzecznictwie sądów określone rozbieżności. Brak takiej argumentacji był równoznaczny z niewykazaniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, skarżący nie uzasadnili twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność sprowadza się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi oraz argumentacji powołanej dla wykazania jego zasadności. Takie uzasadnienie nie może zastąpić wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa, a ponadto koncentruje się wokół kwestii, które wykraczają poza podstawy, na których powodowie oparli skargę, a zatem nie mogłyby podlegać rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy.

Wobec niestwierdzenia przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 102 k.p.c.